

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Autentiškas vertimas
Vyriausybės kanceliarijos
Vyriausybės posėdžių skyrius
2026 04 09*

KETVIRTASIS SKYRIUS

BYLA BEINAROVIČ IR KITI PRIEŠ LIETUVĄ

(Peticija Nr. 70520/10 ir dvi kitos)

SPRENDIMAS

(Dėl teisingo atlyginimo)

STRASBŪRAS

2019 m. birželio 25 d.

GALUTINIS

2019 m. rugsėjo 25 d.

Šis sprendimas tapo galutinis pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį. Jame gali būti daromi redakcinio pobūdžio pataisymai.

Byloje Beinarovič ir kiti prieš Lietuvą

Europos Žmogaus Teisių Teismas (Ketvirtasis skyrius), posėdžiaujant kolegijai, sudarytai iš:

pirmininko Jon Fridrik Kjølbro,
teisėjų Paulo Pinto de Albuquerque,
Faris Vehabović,
Egidijaus Kūrio,
Carlo Ranzoni,
Georges Ravarani,
Péter Paczolay,

skyriaus kanclerės Marialena Tsirli,

po svarstymo uždaruose posėdžiuose 2019 m. balandžio 23 d. ir 2019 m. gegužės 14 d.

skelbia pastarąją dieną priimtą sprendimą:

PROCESAS

1. Bylą prieš Lietuvos Respubliką pradėjo keturios Lietuvos Respublikos pilietės: Bronislava Beinarovič (toliau – pirmoji pareiškėja), Janina Kšivanskienė (toliau – antroji pareiškėja), Monika Korkuc (toliau – trečioji pareiškėja) ir Sabina Dviliova (toliau – ketvirtoji pareiškėja), 2010 m. lapkričio 15 d. (pirmosios dvi pareiškėjos), 2010 m. balandžio 2 d. (trečioji pareiškėja) ir 2011 m. gegužės 30 d. (ketvirtoji pareiškėja) Teismui pateikusios tris peticijas (Nr. 70520/10, 21920/10 ir 41876/11) pagal Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – Konvencija) 34 straipsnį. 2015 m. spalio 7 d. pirmoji pareiškėja mirė. Antroji pareiškėja, pirmosios pareiškėjos dukra ir teisėta įpėdinė, išreiškė norą tęsti procesą jos vardu.

2. 2018 m. birželio 12 d. priimtame sprendime (toliau – sprendimas dėl esmės) Teismas paskelbė, kad antroji pareiškėja turi teisę tęsti procesą vietoj pirmosios pareiškėjos (*Beinarovič ir kiti prieš Lietuvą*, Nr. 70520/10 ir dvi kitos, § 105 ir rezoliucinės dalies 2 punktas, 2018 m. birželio 12 d.). Teismas nusprendė, kad pirmosios, antrosios ir trečiosios pareiškėjų atžvilgiu buvo pažeistas Konvencijos pirmojo protokolo 1 straipsnis, nes restitucijos procesas užtruko nepagrįstai ilgai ir dar nebuvo visiškai atkurtos pareiškėjų nuosavybės teisės. Teismas taip pat padarė išvadą, kad ketvirtosios pareiškėjos atžvilgiu Konvencijos pirmojo protokolo 1 straipsnis nebuvo pažeistas (ten pat, § 164 punktas, rezoliucinės dalies 4 ir 5 punktai).

3. Pagal Konvencijos 41 straipsnį pareiškėjos reikalavo teisingo atlyginimo. Teismas priteisė antrajai pareiškėjai, kuri yra ir pirmosios pareiškėjos įpėdinė, 7 000 eurų (EUR) ir bet kokius taikytinus mokesčius neturtinei žalai atlyginti, taip pat 894 EUR ir bet kokius taikytinus mokesčius

bylinėjimosi ir kitoms išlaidoms atlyginti. Trečiajai pareiškėjai Teismas priteisė 3 000 EUR ir bet kokius taikytinus mokesčius neturtinei žalai atlyginti. Teismas atmetė likusią pareiškėjų reikalavimo dėl neturtinės žalos dalį.

4. Teismas manė, kad Konvencijos 41 straipsnio taikymo dėl turtinės žalos klausimas nebuvo parengtas spręsti. Todėl jis atidėjo šį klausimą ir paragino Vyriausybę bei pareiškėjas per tris mėnesius nuo tos dienos, kurią Teismo sprendimas pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį turėjo tapti galutinis, pateikti savo rašytines pastabas šiuo klausimu ir ypač pranešti Teismui apie bet koki susitarimą, jei jis būtų pasiektas (ten pat, § 171 ir rezoliucinės dalies 7 punktas).

5. Pareiškėjos ir Vyriausybė nepasiekė susitarimo ir pateikė pastabas turtinės žalos klausimu.

TEISĖ

I. DĖL PIRMOSIOS IR ANTROSIOS PAREIŠKĖJŲ

6. Vyriausybė teigė, kad, nors pirmosios ir antrosios pareiškėjų nuosavybės teisės iki šiol nėra visiškai atkurtos, joms jau suteiktos žemės vertė yra didesnė už anksčiau iš jų atimtos žemės vertę. Todėl Vyriausybė teigė, kad pirmajai ir antrajai pareiškėjoms yra visiškai atlyginta visa turtinė žala, kurią jos galėjo patirti.

7. 2019 m. sausio 3 d. Teismas gavo antrosios pareiškėjos laišką, kuriame ji nurodė, kad atsiima savo reikalavimą dėl turtinės žalos.

8. Konvencijos 37 straipsnyje nustatyta:

„1. Teismas gali kiekvienoje proceso stadijoje nutarti išbraukti peticiją iš savo bylų sąrašo, kai aplinkybės leidžia padaryti išvadą, kad:

a) pareiškėjas nebeketina palaikyti savo peticijos ar

b) klausimas išspręstas; arba

c) dėl kokios nors kitos Teismo nustatytos priežasties nėra pagrindo toliau nagrinėti peticiją.

Tačiau Teismas toliau nagrinėja peticiją, jeigu tai būtina gerbiant Konvencijoje ir jos protokoluose įtvirtintas žmogaus teises.

2. Teismas gali nutarti vėl įrašyti peticiją į savo bylų sąrašą, jeigu mano, kad aplinkybės tai pateisina.“

9. Atsižvelgdamas į antrosios pareiškėjos, kuri taip pat yra pirmosios pareiškėjos įpėdinė, laišką, kuriame ji atsiima savo reikalavimą dėl turtinės žalos (žr. šio sprendimo 7 punktą), Teismas mano, kad pareiškėja nebeketina palaikyti savo peticijos (37 straipsnio 1 dalies a punktas). Be to,

atsižvelgdamas į Vyriausybės teiginius (žr. šio sprendimo 6 punktą), Teismas yra įsitikinęs, kad pagarba Konvencijoje ir jos protokoluose įtvirtintoms teisėms nereikalauja jo tęsti bylos nagrinėjimo dėl atidėto 41 straipsnio klausimo (37 straipsnio 1 dalis *in fine*).

10. Todėl Teismas mano, kad reikia išbraukti likusią bylos dalį pirmosios ir antrosios pareiškėjų atžvilgiu iš bylų sąrašo.

II. DĖL TREČIOSIOS PAREIŠKĖJOS

11. Konvencijos 41 straipsnyje nustatyta:

„[j]eigu Teismas nustato Konvencijos ar jos protokolų pažeidimą ir jeigu Aukštosios Susitariančiosios Šalies įstatymai leidžia tik iš dalies atlyginti pažeidimu padarytą žalą, tai prireikus Teismas gali priteisti nukentėjusiajai šaliai teisingą atlyginimą“.

A. Žala

1. Šalių teiginiai

a) Vyriausybė

12. Vyriausybė informavo Teismą, kad 2018 m. lapkričio 15 d. atitinkamos nacionalinės institucijos paprašė trečiosios pareiškėjos nurodyti pageidaujamą žalos atlyginimo būdą. Jai buvo nurodytos šios galimybės: 1) jai galėjo būti skirtas vienas hektaras žemės Vaidotų kaime; 2) jai galėjo būti skirtas žemės ar miško sklypas kaimo vietovėje, lygiavertis anksčiau turėtam; 3) jai galėjo būti skirta piniginė kompensacija. Trečiajai pareiškėjai buvo pranešta, kad jei ji pasirinks žemės ar miško sklypą, lygiavertį anksčiau turėtam, ji turės informuoti, kurioje vietovėje pageidauja jį gauti, ir sklypas toje vietovėje jai bus paskirtas rengiant žemėtvarkos projektą. Pareiškėjai taip pat buvo paaiškinta, kad jei ji pasirinktų galimybę atkurti nuosavybės teises piniginės kompensacijos būdu, jai priklausytų 1 157 EUR kompensacija už vieną jai negrąžintos žemės hektarą (žr. sprendimo dėl esmės 61 punktą). 2018 m. gruodžio 3 d. pareiškėja išsiuntė atsakymą valdžios institucijoms. Ji pažymėjo, kad Vaidotuose nėra laisvos žemės. Ji taip pat teigė, kad mažai tikėtina, jog jai bus skirtas naujas sklypas Vilniaus regione dėl didelio skaičiaus norinčiųjų ten gauti žemę, ir nėra aišku, kiek laiko užtruktų toks paskyrimas, kokia būtų naujo sklypo vieta ir tikroji vertė. Todėl ji pageidavo, kad jos nuosavybės teisės būtų atkurtos pinigine kompensacija.

13. Vyriausybė teigė, kad, remiantis Registrų centro pateiktais duomenimis, indeksuota vieno hektaro žemės sklypo Vaidotuose, kuriame trečioji pareiškėja turėjo teisę atkurti savo nuosavybės teises (žr. sprendimo dėl esmės 11 ir 41 punktus), vertė 2009 m., t. y. tuo metu, kai buvo pradėtas procesas dėl jos nuosavybės teisių panaikinimo (žr. sprendimo dėl esmės 42 punktą), buvo 1 282 EUR. Vyriausybės teigimu, trečiajai pareiškėjai

pasiūlyta 1 157 EUR kompensacija buvo „labai artima patirtai žalai“ ir kad „manyta, jog nedidelis vertės skirtumas kompensuotas priteista neturtine žala“.

b) Pareiškėja

14. Trečioji pareiškėja teigė, kad pasirinko atkurti nuosavybės teises pinigine kompensacija, nes nebuvo laisvų žemės sklypų, kuriais būtų buvę galima atlyginti jai už patirtą turtinę žalą. Jai buvo pasiūlyti žemės sklypai saugomose teritorijose ar miškuose, kur žemės naudojimas apribotas, ir ji tokios žemės nepageidavo. Ji taip pat teigė, kad 1 157 EUR suma, jai priklausanti pagal vidaus teisę, yra akivaizdžiai nepakankama atlyginti jos patirtą faktinę žalą. Ji teigė, kad žemės rinkos vertė yra 22 011 EUR (žr. sprendimo dėl esmės 169 punktą), todėl pareikalavo 20 854 EUR turtinei žalai atlyginti – žemės rinkos vertę atitinkančios sumos, atėmus nacionalinių valdžios institucijų jai pasiūlytą kompensaciją.

2. Teismo vertinimas

15. Teismas pažymi, kad priėmus sprendimą dėl esmės, nacionalinės valdžios institucijos paprašė pareiškėjos pasirinkti pageidaujamą restitucijos būdą iš kelių nacionalinėje teisėje numatytų variantų (žr. šio sprendimo 12 punktą). Teismas mano, kad trečioji pareiškėja turėjo bendradarbiauti su valdžios institucijomis ir pasirinkti pageidaujamą būdą – iš tiesų Teismas anksčiau yra nusprendęs, kad tais atvejais, kai pareiškėjai atsisako dalyvauti restitucijos procese pagal vidaus teisę, dėl vėlavimo atkuriant jų nuosavybės teises negalima kaltinti valdžios institucijų (žr. sprendimo dėl esmės §§ 162–163 ir *Černiak prieš Lietuvą* [Komitetas], Nr. 37723/11, §§ 34–35, 2018 m. gruodžio 18 d.). Jis taip pat atkreipia dėmesį į trečiosios pareiškėjos laišką valdžios institucijoms, kuriame ji nurodė priežastis, dėl kurių pasirinko nuosavybės teisių atkūrimą pinigine kompensacija, o ne gauti žemės sklypą; nors jai buvo pranešta, kad kompensacija už vieną hektarą žemės bus 1 157 EUR, tame laiške ji nedavė aiškaus sutikimo dėl jokios konkrečios sumos (žr. šio sprendimo 12 punktą). Todėl Teismas mano, kad šioje situacijoje negalima teigti, jog trečioji pareiškėja sutiko su kompensacijos suma, pasiūlyta civiliniam reikalavimui patenkinti, ir atsisakė toliau naudotis vidaus teisinės gynybos priemonėmis (plg. *A. F. prieš Jungtinę Karalystę* (nut.), Nr. 7674/08, § 21, 2014 m. gegužės 20 d., ir ten nurodytą Teismo praktiką). Be to, Teismas primena, kad pareiškėjo, kaip aukos, statusas gali priklausyti nuo kompensacijos, priteistos nacionaliniu lygmeniu remiantis faktais, dėl kurių jis skundžiasi Teismui, dydžio (žr. *Scordino prieš Italiją* (Nr. 1) [DK], Nr. 36813/97, § 202, ECHR 2006-V; *Paplauskienė prieš Lietuvą*, Nr. 31102/06, § 28, 2014 m. spalio 14 d.). Atsižvelgdamas į nacionaliniu lygiu pareiškėjai priklausiusios kompensacijos sumą (1 157 EUR), ir į tai, kad ši suma buvo mažesnė už indeksuotą vieno hektaro žemės vertę vietovėje, kurioje jai turėjo būti atkurtos nuosavybės teisės (žr.

šio sprendimo 13 punktą), Teismas mano, kad šios kompensacijos nepakanka, kad trečioji pareiškėja netektų aukos statuso (žr., *mutatis mutandis*, *Bykova ir kiti prieš Lietuvą* [Komitetas], Nr. 66042/10, §§ 32 ir 57–59, 2018 m. gruodžio 18 d.).

16. Teismas primena, kad sprendimas, kuriuo jis nustato pažeidimą, sukuria valstybei atsakovei teisinę pareigą nutraukti pažeidimą ir ištaisyti jo pasekmes tokiu būdu, kad būtų kiek įmanoma labiau atkurta iki pažeidimo buvusi situacija (žr. *Brumărescu prieš Rumuniją* (dėl teisingo atlyginimo) [DK], Nr. 28342/95, § 19, ECHR 2001-I).

17. Teismas anksčiau yra pripažinęs, kad dalinės restitucijos principas, taikomas siekiant atitaisyti praeities skriaudas, atitinka Konvenciją, todėl atlygio už seniai pasibaigusias nuosavybės teises dydis gali būti vertinamas skaičiavimo metodais, kurie nustatyti atitinkamuose teisės aktuose, o ne remiantis visa šio turto rinkos verte (žr. sprendimo dėl esmės 142 punktą ir ten nurodytas bylas). Keliose bylose prieš Lietuvą Teismas pripažino, kad kompensacijos, atitinkančios kompetentingų valdžios institucijų nustatytą indeksuotą turto vertę, sumokėjimas patenkina reikalavimą siekti teisingos pusiausvyros pagal Konvencijos pirmojo protokolo 1 straipsnį (žr. *Paukštis prieš Lietuvą*, Nr. 17467/07, § 81, 2015 m. lapkričio 24 d.; *Valančienė prieš Lietuvą*, Nr. 2657/10, § 67, 2017 m. balandžio 18 d.; *Bartulienė prieš Lietuvą* [Komitetas], Nr. 67544/13, § 71, 2018 m. balandžio 24 d.).

18. Todėl Teismas negali sutikti su trečiosios pareiškėjos reikalavimu, kad jai turi būti atlyginta visa negražintos žemės rinkos vertė (žr. panašius atvejus bylose *Nekvedavičius prieš Lietuvą* (dėl teisingo atlyginimo), Nr. 1471/05, § 20, 2015 m. lapkričio 17 d., *Bykova ir kiti*, minėta pirmiau, § 59). Jis atsižvelgia į Vyriausybės teiginį, kad Registrų centro nustatyta indeksuota tos žemės vertė buvo 1 282 EUR (žr. šio sprendimo 13 punktą).

19. Tačiau Teismas pažymi, kad nacionalinių valdžios institucijų trečiajai pareiškėjai pasiūlyta kompensacijos suma (1 157 EUR) yra mažesnė už Registrų centro nustatytą sumą. Vyriausybė nepateikė jokio paaiškinimo, kaip buvo apskaičiuota 1 157 EUR suma ir koks buvo teisinis pagrindas pareiškėjai skirti mažesnę sumą nei visa indeksuota žemės vertė, į kurią ji turėjo teisę (žr. šio sprendimo 13 punktą; taip pat žr., *mutatis mutandis*, *Bykova ir kiti*, minėta pirmiau, §§ 57–58). Negavęs tokio paaiškinimo, Teismas negali pritarti Vyriausybės nuomonei, kad pareiškėjai jau buvo atlyginta už patirtą turtinę žalą. Jis taip pat negali sutikti su Vyriausybės teiginiu, kad priteistas neturtinės žalos atlyginimas galėjo kompensuoti pareiškėjai ir už patirtą turtinę žalą (žr. šio sprendimo 13 punktą), nes turtinės ir neturtinės žalos priteisimo tikslai yra skirtingi ir jais siekiama kompensuoti skirtingų rūšių žalą. Todėl Teismas mano, kad trečiosios pareiškėjos bylos aplinkybės suteikia pagrindą priteisti turtinę žalą.

20. Teismas taip pat pažymi, kad indeksuota pareiškėjos žemės vertė buvo nustatyta 2009 m. (žr. šio sprendimo 13 punktą), tačiau kompensacija jai buvo pasiūlyta tik 2018 m. (žr. šio sprendimo 12 punktą), ir remiantis

naujausia šalių Teismui pateikta informacija (Vyriausybė ją pateikė 2019 m. vasario 5 d., pareiškėja – 2019 m. vasario 7 d.) nėra aišku, ar ši kompensacija pareiškėjai jau sumokėta. Tokiomis aplinkybėmis Teismas mano, kad reikia atsižvelgti į ilgą laiką, kurio Vyriausybei prireikė atlyginti pareiškėjai, ir į tai, kad priteista kompensacija laikui bėgant prarado savo vertę (žr., *mutatis mutandis*, *Kirilova ir kiti prieš Bulgariją*, Nr. 42908/98 ir trys kitos, § 108, 2005 m. birželio 9 d.; *Paplauskienė*, minėta pirmiau, § 69; *Bradshaw ir kiti prieš Maltą*, Nr. 37121/15, § 94, 2018 m. spalio 23 d.).

21. Atsižvelgdamas į aukščiau nurodytas aplinkybes ir vertindamas teisingumo pagrindais, Teismas priteisia trečiajai pareiškėjai 1 500 EUR turtinei žalai atlyginti.

B. Palūkanos

22. Teismas mano, kad nevykdant įsipareigojimų palūkanos turi būti skaičiuojamos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridedant tris procentinius punktus.

DĖL ŠIŲ PRIEŽASČIŲ TEISMAS

1. Vienbalsiai *nusprendžia* pagal Konvencijos 37 straipsnio 1 dalies a punktą išbraukti iš bylų sąrašo likusią peticijos Nr. 70520/10 dalį dėl atidėto 41 straipsnio klausimo pirmosios ir antrosios pareiškėjų atžvilgiu.
2. Šešiais balsais prieš vieną *nusprendžia*:
 - a) atsakovė valstybė per tris mėnesius nuo tos dienos, kai sprendimas taps galutinis pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį, turi trečiajai pareiškėjai sumokėti 1 500 EUR (tūkstantį penkis šimtus eurų) ir bet kokius taikytinus mokesčius turtinei žalai atlyginti;
 - b) nuo minėto trijų mėnesių termino pabaigos iki sprendimo įvykdymo dienos per įpareigojimų nevykdymo laiką nuo minėtų sumų turės būti mokamos paprastosios palūkanos pagal ribinę Europos Centrinio Banko skolinimo normą, pridedant tris procentinius punktus.
3. Vienbalsiai *atmeta* likusią trečiosios pareiškėjos reikalavimo dėl teisingo atlyginimo dalį.

Surašyta anglų kalba ir paskelbta raštu 2019 m. birželio 25 d., vadovaujantis Teismo reglamento 77 taisyklės 2 ir 3 dalimis.

Kanclerė
Marialena Tsirli

Pirmininkas
Jon Fridrik Kjølbro

Remiantis Konvencijos 45 straipsnio 2 dalimi ir Teismo reglamento 74 taisyklės 2 dalimi, prie šio sprendimo pridedama teisėjo C. Ranzoni atskiroji nuomonė.

J. F. K.
M.T.

TEISĖJO C. RANZONI IŠ DALIES PRIEŠTARAUJANTI NUOMONĖ

1. Pagal Konvencijos 37 straipsnio 1 dalies b punktą Teismas gali kiekvienoje proceso stadijoje nutarti išbraukti peticiją iš savo bylų sąrašo, kai aplinkybės leidžia padaryti išvadą, kad klausimas yra išspręstas. Mano nuomone, šioje byloje ši nuostata turėjo būti taikoma trečiajai pareiškėjai.

2. Sprendime dėl esmės (*Beinarovič ir kiti prieš Lietuvą*, Nr. 70520/10 ir dvi kitos, 2018 m. birželio 12 d.) Teismas nusprendė, *inter alia*, kad trečiosios pareiškėjos atžvilgiu buvo pažeistas Konvencijos pirmojo protokolo 1 straipsnis, nes vis dar nebuvo visiškai atkurtos jos nuosavybės teisės. Jis manė, kad Konvencijos 41 straipsnio taikymo dėl turtinės žalos klausimas nebuvo parengtas spręsti (žr. šio sprendimo 2 ir 4 punktus).

3. Vėliau atitinkamos nacionalinės valdžios institucijos paprašė trečiosios pareiškėjos nurodyti pageidaujamą restitucijos būdą. Jai buvo pateiktos trys galimybės: 1) jai galėjo būti skirtas vienas hektaras žemės Vaidotų kaime; 2) jai galėjo būti skirtas žemės ar miško sklypas kaimo vietovėje, lygiavertis anksčiau turėtam; 3) jai galėjo būti skirta 1 157 EUR piniginė kompensacija. Savo atsakyme ji pažymėjo, kad Vaidotuose nėra laisvos žemės ir kad mažai tikėtina, jog jai bus skirtas naujas sklypas Vilniaus regione. Todėl ji pageidavo, kad jos nuosavybės teisės būtų atkurtos išmokant piniginę kompensaciją (žr. šio sprendimo 12 punktą).

4. Valdžios institucijos pasiūlė 1 157 EUR kompensaciją, ir trečioji pareiškėja šį pasiūlymą priėmė be jokių užuominų, kad ji nesutinka su nurodyta suma arba kad jos sutikimas susijęs tik su kompensacijos klausimu iš esmės, bet ne su siūloma suma. Ji neprašė didesnės sumos ir nebandė dėl jos derėtis.

5. Šiomis aplinkybėmis negaliu nepažymėti, kad trečioji pareiškėja nacionaliniu lygmeniu priėmė valdžios institucijų pasiūlymą dėl 1 157 EUR kompensacijos ir kad tokiu būdu šis klausimas buvo išspręstas.

6. Kolegijos dauguma, konstatuodama, kad trečioji pareiškėja neprarado aukos statuso, pirmiausia nurodė ir išskyrė bylą *A. F. prieš Jungtinę Karalystę* ((nut.), Nr. 7674/08, § 21, 2014 m. gegužės 20 d. – žr. sprendimo 15 punktą). Tačiau aš nesuprantu šio nutarimo, priimto kitame kontekste, reikšmės šios bylos aplinkybėmis.

7. Antra, dauguma rėmėsi Teismo praktika, pagal kurią pareiškėjo pripažinimas auka gali priklausyti nuo priteistos kompensacijos dydžio (žr. 15 punktą). Nors ir sutinku su Teismo išvadomis tose bylose, jos netaikytinos šios bylos aplinkybėmis. Nė viena iš tų bylų (*Scordino prieš Italiją* (Nr. 1) ([DK], Nr. 36813/97, EŽTT 2006-V), *Paplauskienė prieš Lietuvą*, Nr. 31102/06, 2014 m. spalio 14 d., *Bykova ir kiti prieš Lietuvą* ([Komitetas], Nr. 66042/10, 2018 m. gruodžio 18 d.) nebuvo susijusi su pareiškėjais, kurie sutiko su siūloma kompensacija. Priešingai, jos buvo susijusios su atvejais, kai kompensacijos sumos buvo nustatytos nacionalinių institucijų

9SPRENDIMAS BEINAROVIČ IR KITI PRIEŠ LIETUVĄ (DĖL TEISINGO ATLYGINIMO)
ATSKIROJI NUOMONĖ

sprendimais, su kuriais pareiškėjai aiškiai nesutiko ir dėl kurių pasinaudojo vidaus teisinės gynybos priemonėmis. Tačiau šioje byloje trečioji pareiškėja su siūloma kompensacija sutiko.

8. Be to, minėtose bylose Teismas nusprendė, kad skirtos kompensacijos sumos buvo „akivaizdžiai nepagrįstos“ arba „akivaizdžiai nepakankamos“. Pavyzdžiui, byloje *Scordino* buvo priteista tik 10 proc. paprastai Teismo priteisiamos sumos, o byloje *Bykova ir kiti* kompensacija buvo daugiau nei keturis kartus mažesnė už jos indeksuotą vertę. Tačiau šioje byloje siūloma suma (1 157 EUR) sudaro 90 proc. indeksuotos vertės (1 282 EUR), ir tai negali būti laikoma „akivaizdžiai“ nepagrįsta pagal Teismo praktiką.

9. Todėl, mano nuomone, trečiosios pareiškėjos sutikimas su pasiūlyta kompensacija turėjo būti pripažintas. Tokiu būdu klausimas būtų buvęs išspręstas, ir jos peticija turėjo būti išbraukta iš bylų sąrašo pagal Konvencijos 37 straipsnio 1 dalies b punktą.